

Sala Gran

IGNASI PRAT

EL MÓN DELS VENCEDORS.

SALÓ DE MAIG

28/05 – 29/06

Ignasi Prat (Sant Esteve de Palautordera, 1981) és llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, té un postgrau en fotografia per l'IDEP, és graduat superior en fotografia per l'escola Groc i té l'especialització en fotografia de viatges i d'autor per l'IEFC. A partir de motivacions polítiques i temes del seu interès, el seu treball proposa un discurs politicoestètic que conjuga la consciència de la teoria i el domini de la pràctica fotogràfica, i es concreta en produccions seriades, instal·lacions, reapropiació d'imatges, intervencions en l'espai públic, vídeo o dibuix. Ha obtingut beques de la VEGAP, la Sala d'Art Jove o Can Felipa, i guardons com el primer premi en fotografia del certamen Pancho Cossío de Santander, el segon premi del Certamen Joven de Artes Plásticas de Granada, el tercer premi del Certamen de Artes Plásticas de la Diputació d'Ourense o el Premi Nacional de Fotografia València Crea. Ha estat inclòs en la publicació *Arte español contemporáneo (1992-2013)*, editada per La Fàbrica sota la direcció de Rafael Doctor.

A partir de la inquietud generada per la lectura de la novel·la *Mala gente que camina*, de Benjamín Prado (Alfaguara, 2006), i motivat per la brutalitat de la repressió franquista i sobretot per la impunitat irreversible de què ha gaudit, Ignasi Prat s'endinsa en una arqueologia històrica del franquisme basada en la recuperació estètica de les façanes de les cases dels màxims responsables del règim i la repressió que van dur a terme.

Una primera etapa –encara oberta– de recerca ha estat aconseguir les actes de defunció dels implicats, amb les adreces de les seves residències oficials abans de la seva mort. Després, buscar aquests llocs per la geografia espanyola, identificar-los i fotografiar-los. Prat s'apropia una imatge que, més que un record, és un plec espacial i temporal d'un instant polític que perviu camuflat en el fet històric; posa llum i focus sobre aquests refugis velats del poder, la fisicitat dels quals sobreviu a la biografia dels seus propietaris i guarda, per als seus successors, una llar i les prebendes que hi estan associades.

L'autor opta, doncs, per subratllar, amb perspicàcia i subtilitat, l'absurditat en què es fonamenta la història oficial. És un manifest clar de ruptura generacional –dels qui no van viure el règim– que s'endinsa en l'actual economia de l'experiència signica i converteix els retrats del món dels vencedors en el lloc mateix on es posa en crisi aquest relat, que per consens en va garantir la immunitat, la permanència dels seus interessos i el silenci del relat dels vençuts.

Aquesta revisió dels postulats estètics del règim, simbòlicament elementals com a marca de classe en la seva auto-representació, a partir d'allò obertament visible dels seus espais d'intimitat, suposa un gir pervers, una cara B de la

seva imatge, que exerceix des de la justícia poètica un compromís amb els deutes del passat que el present encara reclama. Es tracta d'una pràctica cultural crítica que es nodreix de la historiografia i de l'arxiu, vinculats a una producció fotogràfica rigorosa que utilitza el mitjà fotogràfic i la seva funció mnemònica com a dispositius de contrasentit: la transmissibilitat de la fotografia com a actualització disruptiva i no com a continuïtat. A mig camí del llenguatge visual i la narrativa històrica, aquesta fusió entre el discurs polític i l'estètic suposa un acte de responsabilitat semiòtica amb l'òptica, com a punt de vista fàctic del fet fotogràfic i com a espai ètic d'aproximació al fet històric.

Amb el subtítol de *Saló de maig* –la seva primera entrega individual–, l'autor adopta, amb ironia intel·ligent i incisiva, l'estètica dels salons d'art del règim, alguns dels quals van tenir lloc al mateix recinte de La Capella. A més, una projecció amb totes les fotografies que formen part del projecte avui dia i una publicació específica per a l'ocasió amplien i complementen el repertori expositiu.

Així mateix, *El món dels vencedors* incorporarà nous materials, més residències, altres mètodes, referències i eines com Google Earth. També adoptarà formats diversos o subtítols complementaris per generar noves lectures i dispositius, en funció del grau de desenvolupament i el context que aculli cada exhibició. És un procés artístic obert que és, alhora, un mitjà històric provisional: una manera de mantenir present la urgència d'allò que encara resulta expectant.

